

9 nap Japánban

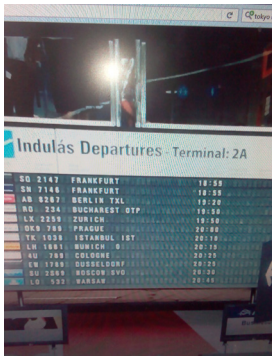
Írta: Miichan

2016, az év, amikor egy 10 éves álmod valóra vált. Augusztus 10-én elrepültem Japánba, 19-én pedig már itthon fogyaszthattam el a tízóraimat. A kis idő, amit kint töltöttem gyorsan eltelt, de egész életemben emlékezni fogok rá. A 9 nap fergetegesen jó volt. Részletezem élményeimet, kitérék a hasznos és fontos dolgokra is.

Kezdjük is az elején, amihez 10 évre nyúlunk vissza az időben, akkor jött az ötlet, hogy én ki szeretnék menni Japánba. Ez megmaradt ugyan a tíz év alatt, viszont nem volt bátorságom teljesen egyedül menni, pénzem szintén nem volt annyi, hogy csoportos útra befizessek. Egészen 2016-ig, mikor is anyukám hívta fel a figyelmemet egy útra, ami megfizethető (Japán Specialista - Kawaii utazás). El is mentem a Japán Specialista irodájába, informálódtam, a végén meghoztam a döntést: Irány Japán!

A kiutazásig volt pár hónap felkészülési idő. Ezalatt készült el az útlevelem, ruhát szereztem be, átgondoltam hogy mit kéne vinnem (ezeket részletezem később). Eljött a nap és az óra, mikor a Liszt Ferenc repülőtérről elindult a gép Isztambulba, onnan pedig tovább Japánba. Az út körülbelül 13 óra volt oda és 14 óra vissza. Turkish Airlines-os géppel mentünk. Budapesttől Isztambulig rövid, egész kényelmes volt az út. Kaptunk vacsorát, ami csirkés szendvics, csoki puding, víz, hal és saláta

volt. A gépen az út vége felé elég hideg lett, de kérhettünk pokrót. Isztambultól Japánig egy óriási, jól felszerelt utasszállítóval mentünk. A gépen volt érintőképernyős monitor, vagyis egy tv szerű kijelző, amihez volt távirányító is. Lehetett filmet nézni, zenét hallgatni, játszani, és nézni a felhőket a kinti kamerák segítségével. Persze ételt-italt itt is kaptunk. Teljes ellátás, sőt kaptunk a pokrót mellé egy Batman vs Superman-es kis csomagot, amiben zokni, papucs, fürdugó, szemtakaró, fogkefe és fogkrém található. Először utaztam repülővel így a becseköléstől és a fel-szállástól nagyon féltam. A Liszt Ferenc rep-

téren volt egy átvilágítás, ott iszonyatosan gyorsan ment a sor, a nyakláncomat és a fülbevalómat gyorsan le kellett kapnom, majd a cuccaimat belerakni a műanyag dobozba. A nagy sietségben rajtam maradt a szemüveg, így sikeresen becsipogtam, de hamar átnéztek, mehettem is tovább. Szerencsére ilyen problémám Isztambulban nem volt, ott egy félórás szünet után mentünk a következő gép kapujához. Japánban pedig csak megkérdezték, hogy mi célból mentünk, nem kellett kipakolni és hasonlók. Viszont papírt kellett kitölteni,

„A Liszt Ferenc repülőtérről elindult a gép Isztambulba, onnan pedig tovább Japánba. Az út körülbelül 13 óra volt oda és 14 óra vissza.”

hogy hol szállunk meg, meddig maradunk, pontos cím és telefonszám. Ujjlenyomatot vettek és még egy kamerába is bele kellett nézni. A naritai reptérről a csomagokat transzferrel a szállodába vitték, mi pedig mentünk a buszmegállóba. Busszal és JR-rel (Japan Railway) mentünk a szállodáig. A szállás a Hotel Mielparque Tokyóban volt. Egy 3 csillagos szállodában, ami inkább nézett ki 5 csillagosnak. Szép, jó elhelyezésű

szoba, tiszta és kicsi fürdőszoba (található benne egy fűtött ülökés wc) várt ránk. Svéd asztalos reggeli fogadott minden reggel és a 7. emeleten vagy 4 db italautomata állt rendelkezésre (itt vettem 3 este is epres tejet). A folytatásban részletesen leírom az egyes napokat.

Augusztus 10., szerda, 20:10-kor indult a gép, találkozó 17:40-kor a 2A terminálban. Én olyan 17:20-30 fele érkeztem meg. Előttém érkezett meg Timi (garaitimi.hu) és Sanyi. Timit már az utazás előtt megismertem, de Sanyival akkor találkoztam először, végül az egész

körút alatt együtt lógtunk. Közel 40 perces késéssel érkezett meg az utolsó két személy. A névsorolvasás után egy gyors biztonsági csomagolást lehetett kérni. A csomagok bebiztosítása után állhattunk sorba. A sor egész hamar elfogyott, odaadtam a kis csomagomat, az útlevelemet. Miután megkaptam a repülőjegyet plusz az útlevelet jött egy rövid várakozás, majd a csomag ellenőrzés, amiről már írtam. Az átvizsgált csomagokkal egyenesen a kapu felé tettük az irányt. Lepakoltunk és Timi, akivel később egy szobában szálltunk meg, vett vizet magának és nekem is. Miközben várakoztunk lehetett látni a kedvetlen, munkájukat unott arccal végző embereket. Közben eljött a pillanat, mikor kérték a repülőjegyet (a jegynek a kisebbik részét adták vissza, ez elég sokkoló volt). Beszálltunk a géphe, elfoglaltuk a helyünket és várakoztunk. Egy jó negyedórás késéssel elindultunk. A felszállás izgalmas és problémamentes volt. Nem dugult be a fülem és rosszul se lettem. A három órás út alatt fényképeztem (főleg az elején), beszélgettem és ettem. A felszállás szintén problémamentesen történt, ugyan picit érezni lehetett, ahogy a kerék megérkezik az aszfaltra. A többi leszállásnál nem éreztem ilyet. Kiszállást követően igyekeztünk a buszhoz, ami a reptér bejáratához vitt minket (elég magas volt a páratartalom Isztambulban is). Beértünk, jött az útlevél bemutatás és a pillanat, amikor nem találuk a kijelzőn a következő gép kapujának

számát. Ekkor beiktattunk egy fél óras mosdó és vásárlás szünetet. Miután letelt az idő, kikerült a kapu száma is a kijelzőre és mentünk vagy 15-20 percet a következő helyszínig. Újabb várakozás (közben egy japán öreg néni keze jött oda a csoport egy részéhez és kérdezgetett minket hogy Japánba megyünk? És miért megyünk Japánba, főleg nyáron? Miután a kérdéseire választ kaptam visszament a családjához. Kíváncsi, kedves néni volt). A várakozás közben egy dolgozó lekezelte a jegyünket. Hajnali 1 óra 40 perckor indult tovább a gép. Az óriási „luxus” repülőn elfoglaltuk a helyünket. Egyből megőrültem az érintőképernyős monitornak, ki is próbáltam a játékokat. Itt a fel és leszállást alig lehetett megérezni. Az út szórakoztató volt. Az utasokat altatni szerették volna a hangulatfényvel és az ajándékcsomagokkal,

de előtte persze ehettünk, és később is lehetett kérni még finomságot. Az egyetlen negatívum az alvásnál jelentkezett. A szűkös hely miatt már az összes pozíciót kipróbáltam, de esélytelen volt normálisan pihenni vagy akár szundítani. A 11 óras út alatt kaptunk még egy reggelit. A kilátás gyönyörű volt akár a szigetországról, akár Ázsia más helyszíneiről. A felhők mintha vattacukrok lettek volna. Persze ennek is vége lett egyszer és megérkeztünk a sok-sok éve várt helyre.

Augusztus 11., csütörtök, 19 óra után:

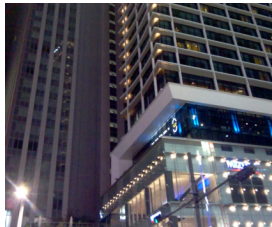
A reptéren amennyit tudtam, fotóztam, egész gyors tempóban mentünk, ez a tempó kísérte végig az utazásainkat, jó kis zsírégető edzés, hehe. A reptéren lehetett venni mobil routert, ami nagyon hasznos kis szerkezet. Amíg a vásárlás zajlott, váltogatni lehetett az ital automatánál, a jobbnál jobb teák és üdítők között, vagy éppen lefotózni. Naritán volt ingyen wifi is, gyorsan elkezdtem jelenteni haza. Ezek után mentünk a buszhoz, amin ki volt írva, hogy

nem szabad telefonozni, kitudja miért, de amíg el nem indult a busz, addig a japánok is telefonoztak. Miközben utaztunk egy-szer csak felfigyeltem rá, hogy a baloldalt közlekedünk, ekkor kaptam észbe, hogy igen itt balkéz szabály szerint közlekednek, de eleinte fel se tűnt vagy inkább nem volt olyan meglepő. Ami viszont feltűnő volt, hogy nagyon lassan buszoztunk, pedig eléggé az autópályán haladt és nem bent a városban. Mikor megérkeztünk a tokiói állomáshoz a sok magas épület látványa magával ragadott. Egy-egy fénykép kaptintása közben gyors tempóval vettük az irányt a JR felé, ahol az idegenvezetőnk megvette a jegyet. Pár jegyről készült kép, az összesről sajnos nem. Ez volt az első alkalom, mikor megtapasztalhattam azt a jó érzést, hogy Japánban vonattal közlekedem. A jegyet bedugtam a gépbe, átmentem a kapun és a végén ott várt a jegy, amit el kellett venni. Persze az utazás végén kifele menet a gép elnyeli a jegye-

ket, így azokat nem lehet gyűjtögetni. A Hamamatsuchou megállónál szálltunk le és gyalogoltunk pár sarkot (az utcán végig éttermek, karaoke helyek és éjjel-nappali boltok voltak). Ami még kihagyhatatlan, az a rengeteg ital automata, végig mindenhol volt pár gép. Megérkeztünk a szállodába, ahol várt a rengetek csomag közül az én kettő kis csomagom. Rövid intézkedés után megkaptuk a szobához a kártyát meg a reggeli jegyeket. Ezután elfoglalhattuk a szobákat, de előtte megbeszéltek páran, hogy elmegyünk kocsmázni. A találkozó előtt gyors lepakolunk, fürdés a hosszú út után és készen állunk az éjszakaihoz. Olyan 5-10 perces séta után találtunk egy szimpatikus izakayát, ahova betértünk. Első körben rendeltünk innivalót, én yuzus, mézes Shochut ittam, ami egyfajta vodkás koktéll, és irtó finom. Második kör az étellek volt, ekkor krokettet kértem, finom hagymás húsos krokett. Mindenki más-más finomságot kért, amit megosztottunk

egy-mással, így próbáltam ki pl. a nyers polipot, ami elég rágós volt, de a krokett segítségével sikeresen elfogyasztottam. Meg egyfajta nyálkás rózsaszín krumplit is ettem, aminek az íze olyan, mint a reteknek. Ettem még nyársról sült fokhagymát, shitakegombát is. Milyen a japán üzleti érzék és vendégszeretet: a felszolgáló kedves és figyelmes. Ha még van a poha-

„Mindenki más-más finomságot kért, amit megosztottunk egymással, így próbáltam ki pl. a nyers polipot, ami elég rágós volt, de a krokett segítségével sikeresen elfogyasztottam.”

radban ital, de már nem olyan sok, egyből jön és kérni, kérünk-e még. A szakét például úgy töltik ki, hogy alá tesznek egy tálkát, beleállítják a poharat és a vendég előtt, töltik ki úgy, hogy túlcorduljon és még egy fél-háromnegyed pohárnyi szakét vissza lehessen tölteni. Ezzel fejezik ki, hogy nem spórolnak az itallal. A kocsmázás vége felé összedobtuk a pénzt és fizettünk. Utána még az éjjel-nappaliban vásároltam pár dolgot, majd Timivel felfedeztük az utcákat és találoztunk egy „hosztal”. Persze ő csak a vendégeket csalja be a bárba egy kis italfogyasztásra, de én megragadtam az alkalmat, hogy egy japánul fotózkodjak, és mutathassam az ismerősöknek, hogy milyen bishi emberkéket lehet találni Japánban esténként. A fotóért cserébe tettem egy ígéretet, miszerint másnap abba a bárba megyek (SOHA SENKI NE ÍGÉRJEN SEMMIT egy japánnak). Később kifejttem mi lett az ígéretemből. A mozgalmas este után visszatértünk a szállodába, és bedőlünk az ágyba.

Augusztus 12., péntek: A reggeli találkozó 8:20-kor volt. Én 6:40 fele keltem ki az ágyból, de körülbelül 4 órától fent voltam. Közepesen gyors reggeli készülődés, csomag elrendezés, egy kis beszélgetés és irány a szálloda étterme, ahol rengeteg étel közül lehetett válogatni. Szedtem tojástekercs helyett tojás kockát, sült csirkegolyókat hozzá krumplit, meg curry levest és kétféle üdítőt.

Reggeli után jött a találkozó ideje, elindultunk Akihabarába. Hamamatsuchouig elsétáltunk, majd a zöld színű (számjelzés helyett színekkel jelölik a vonatokat, ez a térképen látható is) vonattal mentünk. Akihabara az anime, manga, játéktér és a pachinko fellegvára. Egy darabig közösen sétáltunk a többiekkel, ekkor láttunk rengeteg tax-free shopot, figura boltot, ami kissé átverés. Láttam egy sor várakozó japánt, akik a legújabb D.C Capo játékkért álltak sorba. A boltok 10-kor nyitottak ezért még egy jó fél órájuk tuti volt nyitási és már előtte is ott álltak. Végül egy nagy boltnál mindenki kapott körülbelül

1-1,5 óra szabadidőt. Néha öten voltunk, néha hárman. Így fedeztük fel véletlenül a pachinko termet is, ahol rengeteg gép volt két szinten, és amikből ömlött a fém golyó, borzalmas hangjuk volt. Az én fülemet különösen bántotta a hangos zaj, de a japánok ott üldögéltek, cigiztek és játszottak. Következő állomás egy min. 8 emeletes magazin bolt. Az első szintjén magazinok voltak, feljebb lehetett mini figurát is találni meg egyéb kiegészítőket, dvd-t, mangát. Ezek után elkezdtünk figurákat keresni. Elég sok bontott figura boltot lehetett találni. Az árak változóak, amik nagyon szépek, azok nagyon drágák

is nyilván, de kissé lehangoló mikor odaírajnám, hogy a figurának van doboza, mert így aminél ez nem szerepelt, annak valószínűleg nem volt. Betértünk pár horgászós kampós játéktérembe is, ahol egy kirbypénztárcát szerettem volna kifogni. Persze esélytelen kifogni, kivéve, ha japán vagy. A japánok elég sok időt töltenek ilyen helyeken, és páran elég sok új, dobozos figuraú távoztak. Szabadidő közben szerettünk egy életmentő legyezőt, ami végig kísért a maradék napokon, majd a szabadidő letelével visszamentünk a találkozási ponthoz.

A következő állomás a Maid Dream kávézó volt. Felmentünk lifttel az emeletre, helyet foglaltunk az asztaloknál, utána mindenki kapott egy állatlas hajráfot. Itt

oolong teát ittam és macis currit ettem. Előtte egy kawaii mondókát kellett elmondani. Ebéd közben volt egy táncos karaoke előadás. Az előadás után felpróbáltam a maid ruhát. 2160 jenért adell lehetett rajtam a ruha, amíg ott voltam. Készítettünk csoportképet, és egy-egy maiddal is készült közös kép (persze ezért is fizetni kellett). A hatalmas élmény után, aki szeretett volna visszamenni a szállodáig, az idegenvezetővel mehetett, aki maradni szeretett volna kapott egy jegyet. Öten maradtunk és ellátogattunk a Yodobashi Akibába, ami egy 9 emeletes, több mint 23 ezer négyzetméteres áruház, ahol sok elektronikai cikk kapható, de az egyik szinten könyvek

és magazinok vártak (itt vettem magazinosokat). Van, ahol sport eszközöket lehet venni, sőt egy gyerekjáték szintjük is van, ahol rengeteg puzzle, tamagochi és egyéb játék található. A hatalmas üzlet bejárása után belebotlottam egy bingó játékba. Kint osztogatták a bingó táblát. Gondoltam, ha már itt vagyok, és ingyen van, nem hagyhatom ki. Nyertem egy kis nasit. A sok séta és inger után visszamentünk a szállodáig, onnan pedig egyenesen egy buddhista templomba mentünk. Gyönyörű, nagy udvaron található, ahova elég sok külföldi ellátogat. Mielőtt szétnéztünk volna, a víznél megtisztultunk és úgy haladtunk tovább. A sok zöld fa között megbújó kabó-

cák hangja nyugtató hatású. Felmentünk a templom lépcsőjén, körbe néztünk az udvar hátsó részén. Egyedül a temetőbe nem mentünk be. Egész sok macskát láttam a templom közelébe (szegények eléggé leharcoltnak tűntek). Ezek után leültünk egy padra és figyeltük az udvarban mászkáló embereket. Kis pihenő után vissza a szállodába, két órát pihenni, este pedig újra kocsmazni mentünk. Elég sokat haladtunk mire betévedtünk egy szépen kivilágított utcába, ahol egy hagyományos kocsmát találtunk. Felmentünk az emeletre, ahol egy tatami szoba várt minket. Megnéztük az itallapot. Összesen 3 szakét ittam és ettem szójaszósban pácolt sült szöcskét és szárított halat. A hosszas beszélgetés után átmentünk egy pub jellegű helyre, ahol 2-3 pohár sört ittam (nem szeretem a sört, de ez egész jó volt), és marhanyelvet sütöttem meg különböző zöldségekkel. Itt fotózkodtam az üzlet vezetőjével, egy harmadik generációs szusi mesterral és néhány karaokés nővel. Pár órát itt is elvoltunk, és az idegenvezetőnek köszönhető-

en a szusi mesternél foglaltunk asztalt 17-re. A mester megmutatta a helyet, ahova majd vissza kéne találnunk. Ezek után visszamentünk a szállodai szobába.

Augusztus 13., szombat: Reggel megint 6:40 felé ébresztő, reggeli és találkozó az aulában. Mai program a Ghibli múzeum. Kichijojiig mentünk a JR-rel. Busszal mentünk volna tovább, de sajnos csak 2 óra múlva jött, így szerencsénkre gyalogni kezdtünk. Útközben láttunk egy szép parkot, egy Ghibli boltot, és péket, ahol egyből kiszúrtam a pant (mindenfélével töltött zsemle cucc). Végül megérkeztünk a fellegvárba, megkaptuk a dekoratív jegyet (egy filmszalagdarabka). Kint lehetett még fotózni, bent sunyi képeket készíthetünk.

Én kevesebbet fotóztam, helyette a végén vettem egy fotógyűjteményt, és néhány képeslapot. A múzeumban különböző helyszínek voltak: egyik helyen mozgó totórós figurákat, és a filmszalagokat lehetett nézni. A macska buszt is megtekinthettük (7 éves korig pedig ki is lehetett próbálni). A felnőtteknek is készítettek egy macska busz darabot, ahol helyet foglaltunk. Az egyik szobában Miyazaki rajzai és festményei voltak kiállítva. Néhány helyen tekerős gépek segítségével nézhettük az animációkat. A múzeum tetején pedig közös képet készítettünk az óriási robottal. Ezek előtt egy rövid filmet néztünk meg a mozi részen. A Ghibli kaland után szabad program következett. Mi hárman maradtunk kichijojiban. Először elmentünk enni. Beültünk egy étterembe, ahol a felszolgálónak kissé indiai arca volt. Én kértem egy gyerek menüt, mivel azzal is jól laktam. Tojásos udon krockettel, plusz egy kis narancslé. Elmentünk a Ghibli boltba, ahol tömérdek sok ajándéktárgy volt.

A nagy bevásárlás után elmentünk a piacra, ahol vettünk hagyományos eper tortát. Én még vettem kompetitot, curryt és dinnyés pant is. Következő állomás

a park volt. Kerestünk egy padot, amiből elég sok van Japánban (kivéve a Meiji szentély környékét). Ha épp padot nem is találunk, vannak csövekből készített üléshelyek. Végül találtunk padot, ahol elfogyasztottuk az ételek egy részét. Sétáltunk a parkban, bementünk egy szentélybe. Vásároltunk pár omamorit és elkezdtünk visszasetálni az állomáshoz. Visszafelé elmentünk egy tó mellett, ez azért lényeges, mert a romantikus animékből ide látogatnak el a párok csónakázni.

„A múzeumban különböző helyszínek voltak: (...) Az egyik szobában Miyazaki rajzai és festményei voltak kiállítva. Néhány helyen tekerős gépek segítségével nézhettük az animációkat.”

Este elmentünk fakultatív programra Shinjuku-ba, a híres kabukichou negyedben található Robot Show-ra. Ez a műsor volt Japán legalja. Kint és bent sok villódzó fény, ami még elment. Voltak gyerekek is, meg miniruhás amerikai csajok. A nézők 99%-a külföldi volt. Rengeteg amerikai szórakozta végig az egészet. A műsor szármalmas volt. Nagy idiótán kinéző robotok és lenge vagy épp idióta öltözötű lányok riszálták magukat. Énekeltek, doboltak és hantoltak. A szörnyű műsor után visszamentünk a szállodába és animét néztünk.

Sajnos kifogtuk azt a csatornát, ahol csak hétfőig adnak animét.

Augusztus 14., vasárnap: A szokásos reggeli után (általában csirkét, krumplit és úditót választottam, de egyik nap volt rákrémes krocket is) ezen a napon az Asakusa negyedbe mentünk. Ez a negyed volt az Edo kori Tokió legfőbb szórakozó negyede. A hatalmas modern épületek közt megtalálható a Nakamise utca, ahol mindenféle ruha, konyhai eszköz megta-

lálható. Kissé a kínai piacra emlékeztetett és sajnos elég sok kínai áru volt. A hosszú sorok végén található a hatalmas Senso-ji buddhista templom.

Itt volt egy 45 perces szabad program. Vettünk egy hagyományos ízű ramunét, meg dangót. Megnéztünk egy majom show-t és 100 jenért kipróbáltuk a szerencsehozó papírokat. Én kis szerencsét húztam. A szabadidő elég volt, végigjártuk a sorokat, és megnéztük az óriási kapukat, amik a sorok között álltak.

Utunkat folytattuk az Ueno városrészben, ahol a parkban kicsit sétáltunk, megnéztük a képzőművészeti szobrokat, majd betértünk az állatkertbe.

Itt másfél óra szabad program volt, ami ugyan nem volt elég az összes állat megtekintésére, viszont a végére jól elfáradtunk. A lényegét megnéztük az elején, ami nem más mint az óriás panda. Kettő lusta panda volt külön egy kicsi helyen (eléggé megsajnáltam őket). De a jegesmedvét még ennél is jobban sajnáltam, ami egy nem túl hűvös helyen mászkált. Másfél percre utaztunk a monorailen is, viszont a sorban állás rá minimum fél óra. Itt vásároltam először jegyet. Meglehetősen egyszerű Japánban jegyet venni az automatából. Itt megjegyzem, hogy a japánok, mint tudjuk, betartják a szabályokat, amiket a kinaik áthágnak. A rövid utazást követte egy hagyományos jégkása, közben megtekintettük a maradék állatot. Az állatkertezés után örültünk, hogy visszaérünk a szállodába. A szobánkban pihentünk pár órát, közben megnéztem meddig van nyitva a Tokió-torony, ekkor láttam meg a One Piece tornyot. Nagyon rákattantam, viszont idő és pénz hiányában maradtam a Tokió-toronymnál. Késő délután Timivel útnak indultunk a templom felé, tőle 400 méterre található a célpont. Először megvettük a jegyet a középső részbe (150 méter), ott nézelődtünk. Olyan, mint az animékben. Majd beálltunk a sorba megvenni a következő részre is a jegyet, ami 250 méter magasan van. Miközben vártunk, digitális tűzijátékot néztünk. A torony középső és felső részébe lift viszi a látogatókat. A fenti résznél csodás esti kilátásban volt

résznünk. Visszafelé egy háromnegyed órás sorba keveredtünk fent, a középső részből pedig lépcsőn mentünk le, kint a vascsövek között. Eléggé félelmetes, mégis csodálatos élmény. Végül egy szuvenir boltos, éttermes helyre érkeztünk le. Itt vásároltunk, utána mentünk az éjjel-nappaliba ennivalót venni. Ekkor találkoztunk a második nap említett japán hosztal, aki elég mérges volt a megszegett ígélet miatt. Elkezdett követni minket és mondta, hogy menjünk vele. Mondtuk neki hogy előtte bemegyünk a boltba vásárolni. Utána elmentünk vele a bárba. Ez egy eléggé amerikai érzést keltő hely volt. A felszolgáló személyek bishik voltak, viszont az étel és ital nem igazán nyerte el a tetszésemet. Finom volt, de a sok hagyományos étel után nem épp erre vágytam. Azért jól elvultunk addig a pontig, amíg a részeg öregemberek nem jöttek oda hozzánk, végül a felszolgáló megmondta nekik, hogy ne zavarjanak minket. Ezek után visszatértünk újból a szobánkba, ahol elfogyasztottuk a poharas levest meg a bolti japán hamburgert. A burger nagyon finom, a leves ehető. Végül egy kis tévőzés és alvás.

Augusztus 15., hétfő: Ezt a reggelt nagyon vártam, hiszen a J-World szórakozó központba mentünk. Mint minden reggel ezen a napon is az aulában találkoztunk, ahol éppen dorama forgatás volt. Elindultunk a Daimond állomáshoz (kell egy kis változtatosság), ahol felszálltunk a metróra, a jegyhasználat a szokásos volt. Egészen Ikebukuroiig mentünk, ahol betértünk a Sunshine City áruházba. Sok animés és nem animés üzlet volt (pl. pokémonos üzlet és ghibli bolt, de ruholtban is árultak Gokus felsőt). A harmadik emeleten fedeztük fel a már említett J-World-öt, ami nem más, mint a Bandai Namco Entertai-

ment videójáték-gyártó vállalatának saját szórakoztató központja. A *Dragon Ball*tól kezdve volt *One Piece*, *Kuroko no Basket*, *Haikyuu*, *Naruto*, *Gintama*, *Toriko*, *D. Grayman*, *Prince of Tennis* és egyéb animés szerencsejátékok, feladatok, egyéb mini játékok. Hú, én kipróbáltam Narutóból az egyensúlyozós játékokat, ahol egy megadott ideig kellett tartanom magam úgy, hogy nem fogom meg a korlátot. De a chakra érintős játékkal is szórakoztam, majd a *One Piece* szellem vasújtját is kipróbáltam. Fotózkodtam egy élő Gokoval és letapeoltam néhány *D. Gray* man-es szereplőt. *Kuroko no Basket*ből két szerencsejátékokat próbáltam ki. Az egyiknél a srácok koszos

mezéből húztam, de másiknál három kosárlabdát igyekeztem bedobni a kis kosárlánkokba. Gintamánál két rózsaszín, tojás alakú gumilabdát kellett eldobnom úgy, hogy a rózsaszín lyukakba belemenjenek. Ezek után Shinjuku felé mentünk megnézni a városházát, ami 243 méter magas, összesen 52 emelet. Szép és egyben félelmetes kilátás tárult a szemem elé. Itt nem töltöttünk sok időt, néhány kép és mosdó szünet után folytattuk utunkat Shibuyába, ahol megnéztük a híres keresztveződést. Nem olyan óriási nagy, de jó volt látni az animékben megrajzolt részt. Shibuyába vettünk Taiyakit, ez egy hal alakú süti, amiben babkrém van. De lehet venni olyat is,

amibe fagyit tesznek, viszont az nem hal alakú. Közben sétáltunk a Yoyogi park felé. Sikeresen befejeztem az evést a szentélyig. A Meji szentély óriási nagy. Lehetett kívánságot írni fatáblára, vagy borítékba tenni egy kis pénzt a kívánságos papírral. Én ezeket kihagytam, helyette imádkoztam egyet. Japán hagyományos arca után Harajukuba mentünk, ahol elvegyültünk a tömegben. A Takeshita utcán mentünk végig. A rengeteg ember kis léptekben haladt a boltokkal telítet hosszú utcán. Bekukkantottunk pár üzletbe. Volt köztük ruha- és cukorka bolt. Fel is próbáltam egy ruhát, de sajnos abból a fajtából egy méret volt csak. Majd egy fehérnemű boltban találtunk egy animés részleget a második emeleten. Sok kiegészítőt és plüss figurát és jó pár rendes pvc figurát lehetett itt találni. Következő állomásunk az egyik cukorka bolt volt, ahol pl. óriási vattacukrot lehetett kapni, meg egyéb gumicukrokat, stb. Ezen az utcán még egy loli boltba mentünk, ahol sajnos nem lehet ruhát próbálni. Pedig rengeteg szebbnél szebb ruha található. Végül elkanyarodtunk jobbra egy áruházba, ahol körülbelül 6 emeletet mentünk fel. Rengeteg ruhát láttunk, de semmi olyat, ami minket érdekelne, így folytattuk utunkat, ami egy takoyaki boltba vitt. Itt ettem először, és meglepően finom volt. Persze a polip még így elkészítve is rágós. Harajuku legforgalmasabb utcáján (lehet az ünnep miatt) meglepően kevés extrém öltözötű fiatal volt.

Augusztus 16., kedd: A teljesen szabad programos nap. Hárman jártuk végig a számunkra érdekesnek gondolt helyeket. Első állomásunk a Comiket hűlt helye, a Tokyo Big Sight volt Sajnos pont lemaradtunk a conról, aznap már csak a takarítókat és az italautomata oldalát nézhettük. Még maradt a limitált kiadású animés úditárból a gépben, így vettem egyet. Sajnos sok helyet foglalt ezért haza már nem hoztam. Gumikerekű vonattal mentünk tovább egy megállót a nagy körhintáig, ami egy élmény. Még soha nem ültem óriáskeréken. Gyönyörű volt a kilátás. Látni lehetett a hajókat és a város is másabb fentről.

Plusz láttam még egy óriáskereket nem messze. Ezután a játékkerem jött. Táncpadoztunk, majd egy dobolós játékot próbáltunk ki. Sok pénz lehet ilyen helyen elkölteni. Rengeteg ritmikus játék volt még, és versenyzős, harcolós. A bejáratnál egy medence várta az embereket, ahol horgászni lehetett. Kifele menet sokan horgásztak. Következő hely újra a j-worldós pláza lett. Előtte bementünk a „kisboltba”, vettünk édességet és némi készletet. Krokettet és pant ettem. Hely hiányában a pláza padlóján csöveztve fogyasztottam el. Ebédet követően mentünk az akváriumba. Összességében ez is pici helyen van. Viszont ez az animékben és a valóságban is randi hely, muszáj volt megnézni. Persze egy randi másabb lett volna. Itt is sokan tartózkodtak, néhol a kijelölt helyen ültek és nézegették az úszkáló halakat. Kint a medencénél fóká showt néztünk, már amennyi látszódott belőle (annyian voltunk, hogy én körülbelül a végéből láttam egy picit). A következő előadást elmosta az eső. Sajnos mi is megáztunk, ami azért nem kellemes, mert az összes zárt hely légkondicionált, amit eső esetén se vennének lejjebb. Ez a nap egyébként is elég esős volt. A halak után megnéztük a Namco szintjét, ami egy fizetős játékkeremzerű hely. Később Akihara fele mentünk vonattal még egyszer megnézni a yodobashit hátha kapható touhou játék. Sajnos nem jártam szerencsével, helyette egy figurát vettem a közeli boltban. Megvettem Nozomit a Love Live

Idol Schoolból. Hullafáradtan visszamentünk a szállodába, összekészültünk az esti karaokepartira. Mikor elindultunk még szakadt az eső. Az első nap kinézett karaokebárra mentünk, kértünk szobát, italt és felmentünk a kis helyiségbe. A gombokat nyomkodva működésbe hoztam a gépet. Lehetett előadó és dal cím szerint keresni. Tök jó, hogy megvolt a szám, amit szeretnénk, de a dalszöveg nyilván csak hiragánával és kanjival szerepelt. Így a netet is segítségül hívtuk a szövegek keresésére. Összességében nem könnyű, de mókás karaoke estet tartottunk.

Augusztus 17., szerda: Vonatozás Kamakurába, az utazás legtávolibb helyére, célunk a Nagy Buddha szobor (2. legnagyobb Buddha Japánban) volt, ami 12 méter magas és közel 100 tonnás bronzszobor. A belsejébe írtó meleg van, de érdemes bemerészkedni. A Hasedara templomot kicsit gyorsabban néztük meg. Hosszú lépcsőjét megmászva betekinthettünk az elejébe, a többi ugyanis belépőjegy. A város egyik legjobb része az óceán partja. A szobor megtekintése után lementünk a partra. A nap legnagyobb szerű pontja a vízben álldogálás és a nagy hullámok várása volt, továbbá kagylógyűjtés. Mivel nem találtam üres kagylót így elhoztam pár élőt, amiket leforráztam. Délután még elmentünk Yokohamába gyorsan megnéztük a vásárló részt, majd hullafáradtan visszamentünk a szállodába és vártuk az esti szuszitást. Elérkezett a várva várt óra, indultunk a harmadik generációs szusi mesterhez. Igazi hagyományos szusi étterembe mentünk, ahol egy vállalat alkalmazottai is vacsoráztak. One Piece-rol és

egyéb dolgokról beszélgettek. Nigiri szusi szettet kértem, amibe volt 4 maki is (egy tonhalas, egy uborkás, még egy halas és ikrás), nigiriből rákos, lazacos, szójaszószos halas, tonhalas, és egy fehér fogalmam sincs milyen halas volt a szettben. Kaptunk zöld teát és miso levest hozzá.

Augusztus 18., csütörtök: Utolsó napra maradt Ginza és a Császári palota. Először a palotakertig mentünk. A hatalmas felhőkarcoló részből kijöve a parkon átsétálva jutottunk el a céljig. Itt az őrzött hidat és a távolban lévő palotát lehet megtekinteni. Vizes flakonnal senki ne közelítsen az örök felé, mert robbantószernek nézik. Utolsó program Ginza volt, ami tényleg drága hely, de nem megfizethetetlen. Itt ebédeltünk, majd a papírzület kb. 10 emeletén nézelődtünk és vásároltunk. Esős idő miatt máshova nem mentünk. A 4 órás szabadidő után mentünk a reptérre, ahol elég laza volt az ellenőrzés, némi várakozás után elhagytuk Japánt.

Mit ajánlott mindenképp vinni egy nyári japán útra

- 1 kis hátitáska vagy oldaltáska
- 1 kis poggyász
- 1 közepes vagy nagy bőrönd (Attól függ mennyi szuvenirét szeretnének hazahozni. Fontos, hogy biztonsági záras legyen, visszafelé nem lehet biztonsági csomagolást kérni. Ha nincs ilyen bőrönd, jó a sima bőrönd vagy utazótáska is, de akkor érdemes vinni folpakot vagy jó erős szigszalagot, amivel az utazás előtt betekerhetjük a bőröndöt.)
- 1 legyező
- 1 kis törölköző
- 1 pár szandál és 1 pár cipő
- 1 esernyő
- 1 esőkabát
- 2 kardigán (jól jön a repülőútra)
- 1 hosszú nadrág a repülőútra
- Nyakpárna
- Pendrívét megfelelő mennyiségű antiméivel (lehetőséges, hogy a repülés lehet használni)
- Min. 1 konnektor átalakító

Fontos tudnivalók

A buszon elől szállunk fel és a vezetőnél lévő gépbe rakjuk az aprót vagy a papírpénzt. 1000 jent még elfogad a gép, de annál nagyobbat már nem biztos.

Jegyvásárlás vonatra: a jegy automatánál ki lehet választani az angol nyelvet, de japánul is teljesen jól el lehet szórakozni. Oldalt kiválasztjuk, hogy felnőtt, abból 3 emberig lehet egyben vásárolni. Még előtte megnézzük a megállót a nagy térképen ott lesz alatta egy szám (például Akihabara 160). Kiválasztod a 160-as jegyet és bedobod a 160 jent. Ha egy szám többször is előfordul, akkor kell megnézni, hogy mit

írnak alatta. Szerencsére ilyen nem sok esetben van). Rossz jegy vásárlása esetén vissza lehet váltatni a jegypénztárnál.

Vonattal való utazásnál, ha megvan a jegy, akkor ahol átmész a kapun van egy jegy elfogadó rész, oda bedugod a jegyet, egyből beszívja, ekkor átmész és a végén elveszed a jegyet, amit a túlóldalt kiad. Amikor kifele mész már nem fogja visszazaadni.

A szusit ne rágd sokáig, mert az illetlenség. Általában zöld teával gyorsan lenyelik.

Nagyon fontos, hogy Japánban a reptéren lehet kölcsönözni routert, 7 napra az 500 mb-os net 6500 jen körül van, de megéri. A szállodákban vagy a nagy áruházakban van wifi, de nem a legjobb. City Sim kártyát senki se vegyen, egyáltalán nem éri meg.

Jent érdemes legalább egy-két hónappal az utazás előtt váltani, mert sok váltóban nincs, és ilyenkor a bankoknak rendelkezniük kell, ami egy hónap. Budapesten a Nyugati környékén érdemes jent után keresgélni.

Zárásként azt tudnám mondani, hogy aki először megy Japánba, annak nagyon jók lehetnek a Japán specialistas körutazások. A megfelelő körút kiválasztásával egy nagyon jó kis kirándulásban lehet részünk. A programok tetszetősek, persze van, amire nem jut elég idő, de az idegen vezető nagyon jó fej, plusz a többiekkel ismerkedve még jobb lesz az út.

